

[Ole Bjørn Kraft.]

vor, for ganske kort tid siden har rettet en anmodning om at få stationeret amerikanske flyvere i Holland til styrkelse af det hollandske luftforsvar og til flyverdækning af det hollandske område. Det er måske erindringer om Rotterdams hårde skæbne under det tyske luftangreb, der har medført det hollandske ønske om at have et tilstrækkeligt stærkt luftforsvar rede — det kunne måske også give os noget at tænke på.

Jeg har forstået, at der for tiden finder drøftelser sted i de kompetente organer, både om regeringens ønske om ændring i planerne for flyvepladserne og om hele forsvaret af den nordlige flanke. Derfor er, som allerede sagt, tiden ikke inde til en ny drøftelse i øjeblikket, jeg har blot villet understrege vor principielle stilling. Jeg går ud fra som en selvfølge, at vi i det udenrigspolitiske nævn holdes underrettet om forløbet af disse drøftelser og de synspunkter, som bliver gjort gældende fra vore allieredes side, at vi nu får alle oplysninger, som kommer til at foreligge for regeringen og vel særlig for forsvarsministeren, og at der derved bliver skabt en mulighed for — når tide er moden — at optage en drøftelse af dette spørgsmål.

Den anden sag: vor deltagelse i dækning af sydflanken, må ses som et led i de samme betragtninger, der gør sig gældende med hensyn til flyverdækning. Den tidligere regering havde ønsket at forøge vort troppekontingent til en brigades størrelse og havde optaget forhandlinger om et tilskud af allierede styrker til forøgelse af dækningen ved Kielerkanalen. Dette strandede på socialdemokratisk modstand, idet partiet ønskede, at denne opgave i første række løstes af vore forbundsfæller, og først var villig til at tage sagen op til fornyet overvejelse, når et tilsagn om øgelse af de allierede styrker havde fundet sted.

Jeg skal ikke her gå ind i en nærmere diskussion om sagen. Jeg tror, det er en alvorlig fejl, som her er blevet begået, og at den tilstand, der i øjeblikket eksisterer — og som jo vil vedvare under alle omstændigheder, til spørgsmålet om tysk deltagelse i det vestlige forsvar er blevet løst og dermed tyske divisioner til dækning af indfaldsvejene er tilvejebragt — betyder en svækkelse af vore muligheder for at dække den

jyske halvø imod invasion i tilfælde af krig, og måske også en svækkelse af chancerne for, at de fornødne hjælpestyrker vil være til rådighed i det afgørende øjeblik. Såvidt jeg er orienteret, bliver mulighederne for en ændring i dette forhold for hver dag ringere, idet man vel ikke kan regne med, at de fornødne kaserneetablissementer i det lange løb vil være til rådighed for os. Ansvarret herfor påhviler ikke os, men vi kommer jo alle til at bære følgerne.

Jeg vil gerne sige, at jeg går ud fra, at regeringen under alle omstændigheder vil bevare det kontingent, vi har stationeret dernede, og fremsætter det fornødne lovforslag derom.

Jeg har fremsat disse udtalelser, ikke fordi jeg i den nuværende situation ser en øjeblikkelig fare, men fordi det er min opfattelse, at vort forsvar ikke kan indrettes efter skiftende situationer, men må indrettes efter de krav, som — hvis forhåbningerne om en fred trods alt brister — vil blive stillet til det, således at det er i stand til at løse sin opgave så effektivt, som det efter vore egne kræfter og ved samarbejde med vore forbundsfæller er muligt.

Blandt de spørgsmål, udenrigsministeren udtalte sig om, var også det sydslesvigske. Der vil ikke være nogen uenighed mellem tingets medlemmer og ministeren om disse udtalelser.

Jeg vil gerne ved siden heraf nævne nogle andre spørgsmål. Jeg vil gerne give tilslutning til, hvad det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde om den danske repræsentation i landdagen. Jeg er enig i, at det kun kan vække pinlig opmærksomhed i Danmark, at det i forvejen ikke store tyske tilskud til de danske skoler skal nedskæres. Vi savner her i landet i stor udstrækning forståelsen af, at man i den slesvig-holstenske regering ikke i højere grad på disse områder bestræber sig — således som vi har lov til at sige at vi gør — for at fremme det gode forhold på begge sider af grænsen. Altfor ofte, synes jeg, påkaldes den danske offentligheds opmærksomhed af forhold, som ikke finder sit tilsvaret i vor behandling af det tyske mindretal.

Med fremtiden for øje vil jeg gerne fæstne opmærksomheden til to spørgsmål. Det første er den sydslesvigske ungdoms stilling, såfremt den tyske genbevægelse finder sted.